

V.l.n.r. Grigory Rochal (sprekend), UNICA-secretaris-generaal dr. Jules de Wandeleer, congrespresident Vaclav Havlik en congressecretaris Jan Dekker tijdens een Assemblée-zitting.

EXCLUSIEF, VANUIT DE JURY

De Nederlandse inzending naar de 28e filmwedstrijd van de UNICA welke wedstrijd werd gehouden tijdens het 25e UNICA-congres te Mariënbad van 3 tot 14 september, is dit jaar met groot succes bekroond. Niet minder dan 3 medailles, een trofee en een ere-diploma werden aan de door het NOVA-bestuur ingezonden films uitgereikt. Telkens weer moest schrijver dezes het podium beklimmen om de onderscheidingen in ontvangst te nemen. Na de teleurstellende resultaten van het jaar ervoor, een groots en voldoende schenkend moment!

Niet alleen wisten alle vier inzendingen (twee in de categorie documentaires, één in de categorie speelfilms en één in de categorie genrefilms) zich in dit internationale gezelschap van soms uitzonderlijk goede films te klasseren, maar ook wisten drie daarvan zich onder de hoogst bekroonden te scharen.

Zo won J. Harmsma te Rotterdam een **GOUDEN MEDAILLE** met 'ROTTERDAM MY HOMEPOR'T' en H. Otto te Utrecht een **ZILVEREN MEDAILLE** met 'HOUTDRAAIEN' — beide in de categorie documentaires. Een **BRONZEN MEDAILLE** werd toegewezen aan A. J. Leijdeckers voor 'NIKS OM AAN TE TREKKEN' (categorie scénariofilms/speelfilms), terwijl de heren F. van Echten en H. Verboom uit Assen voor 'POSTHUUM' een **ERE-DIPLOMA** ontvingen. Van harte proficiat!

'ROTTERDAM MY HOMEPOR'T' werd verder nog onderscheiden met de

door Spanje uitgereikte 'Pokal' voor de 'meest optimistische film'.

Tengevolge van het door onze films veroverde hoge (gemiddelde) puntental, kwam Nederland in het landenklassement op de 4e plaats te staan. Gezien de 18 deelnemende landen een niet geringe prestatie!

In de categorie A (speelfilms) werden door de jury 3 gouden medailles, 4 zilveren medailles, 9 bronzen medailles en 4 ere-diploma's uitgereikt.

In de categorie B (genrefilms): 4 gouden, (géén zilveren), 7 bronzen medailles en 7 ere-diploma's en in categorie C (documentaires): 2 gouden, 4 zilveren en 6 bronzen medailles, alsmede 5 ere-diploma's.

In totaal dus 39 medailles en 16 onderscheidingen op 78 films. Dat wil zeggen, dat meer dan de helft van het aantal ingezonden films meer dan 50 punten ontving op een totaal te verstrekken aantal van 100. Voor een gouden medaille diende een film tenminste 75, voor een zilveren medaille tenminste 70, voor een bronzen tenminste 65 en voor een ere-diploma tenminste 55 punten te hebben behaald. Dat mag op zichzelf laag lijken (men zou kunnen stellen, dat voor een gouden medaille toch wel 85 punten nodig zouden moeten zijn), in de praktijk is dit puntental juist gebleken. Immers, het gemiddelde puntental wordt bepaald door de hoogste én de laagste gever en, ook al blijken de meningen niet ver uiteen te lopen, die schommelen vaak tussen de 85 en de 65.

Beïnvloeding van het puntental van eigen films door een jurylid van hetzelfde land is niet mogelijk, daar niet mag worden meegestemd. Zo moesten ook wij ons onthouden van stemming bij de projectie van de Nederlandse films. Wél (en dat is wat merkwaardig) mag tijdens de juryzitting en -discussie meegestemd worden voor de te verlenen onderscheidingen. Zo kan de eigen stem dus doorslaggevend worden. Als voorbeeld het volgende:

De film 'Houtdraaien' van Otto kreeg een gemiddelde puntenwaardering van 65,36. Iets meer dus, dan nodig voor een bronzen medaille. In zo'n geval vraagt de voorzitter (reglementair) of iemand van de juryleden de mening is toegedaan, dat de film een hogere onderscheiding verdient. Zo ja (en dat gebeurde dus), dan dient de voorsteller zijn mening met argumenten te staven. Daar ook de tegenstemmers aan het woord komen in de daarop volgende discussie en datgene, wat gezegd wordt, in twee of meer talen vertaald moet worden, is het duidelijk, dat zo'n juryzitting een langdurige zaak is, waar een etentje er wel eens bij inschiet.

Gezien de vrij felle tegenstand tegen zilver voor 'Houtdraaien', leek het er op, dat het voorstel geen meerderheid (van de 15 juryleden) zou halen. De belangrijkste bezwaren waren ten eerste een inzinking in het midden van de film, door teveel herhaalde handelingen, ten

tweede de niet homogene belichting (te donker uitgevallen middenstuk), en ten derde het te geringe overzicht door een teveel aan close-ups en de daarmee samenhangende onvoldoende documentaire instructie. Ook verder had men nog als bezwaar dat het houtdraaien te eenzijdig op één schaal of dekfel was gericht.

Voor wie deze argumentatie onbegrijpelijk voorkomt, moet er op gewezen worden, dat de film in categorie C was ingezonden, waar B (genrefilms) misschien meer voor de hand had gelegen. Een zuivere 'documentaire' was het in ieder geval niet.

De door mij gevoerde verdediging kwam hier op neer, dat de film bestid niet documentair in de zin van 'instructie' diende te worden benaderd, doch uitsluitend als beeld- en geluidsimpresie diende te worden gezien. En dat de maker er daarbij bijzonder goed in is geslaagd om met behulp van een vormschone beelddynamiek aan een bijzonder handwerk gestalte te geven. Verder, dat daarbij juist het gebruik van close-ups bijzonder zinvol geacht moest worden (de ruimte liet 'afstand nemen' overigens ook niet toe...). De geconstateerde, geringe, onderbelichting meende ik in dit gezelschap te kunnen en mogen bagatelliseren. Uit diplomatieke overwegingen liet ik er op volgen, dat ik mij zelf van stemming voor een zilveren medaille zou onthouden, omdat ik zoveel vertrouwen in de deskundigheid van de jury had, dat mijn stem onnodig zou blijken. Of deze 'sportieve' daad invloed heeft gehad of niet, maar na deze wat gevaarlijke manoeuvre bleek de uitslag 8 stemmen vóór en 7 tégen. Later bij de stemming over 'Posthuum' (58,93) heb ik maar wel meegestemd voor brons, maar helaas kon deze film geen meerderheid behalen en kreeg dus het ere-diploma. Ook bij Leijdeckers 'Niks om aan te trekken' (gemiddeld puntental van N.B. 55,57 — minder dus dan bij 'Posthuum') werd fel gediscussieerd. Ook daar liet ik mijn 'sportieve houding' schielijk varen toen het voorstel voor brons (10 punten hoger dus!) ter tafel kwam. Mijn stem gaf de doorslag gelukkig en met 8 tegen 7 stemmen werd de boot net gehaald. Voor de door Nederland uitgelopen wisselprijs voor de beste familiefilm kwamen twee films in aanmerking: 'Niks om aan te trekken' en 'Station', een bijzonder goede Noorse film. Met 3 stemmen voor de eerste en 12 stemmen voor de tweede film, kreeg deze, m.i. wel terecht, de genoemde onderscheiding.

DRIES HENDRIKS

(P.S. van J.V.: Na dit boeiende verhaal van jurylid Hendriks ben ik geneigd elke puntentelling en categorie-indeling bij de beoordeling van films als waanzin te beschouwen. Men kan toch ook direct stemmen voor goud, zilver of brons? En de meerderheid — geacht dat die deskundig genoemd kan worden — zo laten beslissen? Het lijkt nu veel op het bekende: waarom gemakkelijk als het moeilijk ook kan...)